

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Варна, 05.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и девети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Виолета Т. Неделчева
като разгледа докладваното от Мария Кр. Маринова Въззивно гражданско дело № 20213000500178 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното.

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. Образувано по подадена въззивна и насрещна въззивна жалба, както следва. Въззивна жалба, подадена от ЦВ. Х. Ф. чрез процесуалния ѝ представител адв.С. П., против решение №260041/18.12.2020г., постановено по гр.д.№75/20г. по описа на РОС, с което: **1/** е прието за установено, че Р. С. Р. е биологичен баща на детето Х. ЦВ. Ф., роден на 07.07.2011г. в гр.Разград от майка ЦВ. Х. Ф.; **2/** е допусната промяна в името на детето от Х. ЦВ. Ф. на Х. Р. Р.; **3/** е постановено да се впише промяна в акт за раждане №292/14.07.2011г. на Община Разград, съставен по отношение на детето Х. ЦВ. Ф., като в същия да бъде записан като негов биологичен баща Р. С. Р. и името на детето да бъде записано като Х. Р. Р.; **4/** е предоставено упражняването на родителските права над детето Х. ЦВ. Ф. на майката ЦВ. Х. Ф., като е определен режим на лични отношения на детето с бащата Р. С. Р. всеки първи и трети петък от месеца от 13ч. до 17ч., в присъствието на социален работник от ДСП гр.Разград; **5/** Р. С. Р. е осъден да заплаща на малолетното дете Х. ЦВ. Ф., действащо чрез своята майка и

законен представител ЦВ. Х. Ф., ежесечна издръжка в размер 200лв., считано от влизане на решението в сила до настъпване на обстоятелства, водещи до изменението или прекратяването ѝ, ведно със законната лихва върху всяка забавена вноска от датата на падежа до окончателното ѝ изплащане. В жалбата се твърди, че решението е недопустимо, т.к. неоснователно съдът не е уважил направения в срок от Ц.Ф., ответник по предявения иск, отвод за местна неподсъдност на делото на ОС-Разград, съответно не го е прекратил пред себе си и изпратил на местно компетентния съд ОС-Варна. Евантуално се твърди, че е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и поради необоснованост по изложените в същата подробни съображения. Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявеният иск бъде отхвърлен.

Въззиваемият Р. С. Р. в депозирания отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.1 от ГПК чрез процесуалния си представител адв.Д. Б. поддържа становище за нейната неоснователност и моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

Въззиваемият Х. ЦВ. Ф., малолетен, представляван от назначения му особен представител адв.Н.М., в депозирания отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.1 от ГПК поддържа становище за нейната неоснователност и моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

Дирекция „Социално подпомагане“, гр.Разград, редовно уведомена, не е депозирала отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.1 от ГПК.

Насрещна въззивна жалба, подадена от Р. С. Р. чрез процесуалния му представител адв.Д.Б., против решение №260041/18.12. 2020г., постановено по гр.д.№75/20г. по описа на РОС, **в частта му**, с която е определен режим на лични отношения на детето Х. ЦВ. Ф. с бащата Р. С. Р. всеки първи и трети петък от месеца от 13ч. до 17ч. в присъствието на социален работник от ДСП гр.Разград. В жалбата се твърди, че решението в обжалваната му част е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон и поради необоснованост по изложените в същата подробни съображения. Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което се определи по-разширен режим на лични отношения на бащата с детето, включващ по-чести

и по-продължителни срещи с възможност да го взема при себе си в определени дни и празници.

Въззиваемата ЦВ. Х. Ф., редовно уведомена, не е депозирала отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.3 от ГПК.

Въззиваемият Х. ЦВ. Ф., малолетен, представляван от назначения му особен представител адв.Н.М., в депозирания отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.3 от ГПК поддържа становище за нейната основателност и моли решението в обжалваната му от Р.Р. част да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което се определи по-разширен режим на лични отношения на бащата с детето.

Дирекция „Социално подпомагане“, гр.Разград, редовно уведомена, не е депозирала отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.3 от ГПК.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното.

В исковата си молба и уточняващата такава към нея от 08.06.2020г. ищецът Р. С. Р. излага, че с ответницата ЦВ. Х. Ф. са живеели на семейни начала от 2005г. до есента на 2019г., когато същата напуснала семейното им жилище в с.Дянково, община Разград.От съвместното им съжителство са родени децата С. Р. Р.-род.2005г., и ответникът Х. ЦВ. Ф.-род.2011г.След раждането на второто им дете не предприел веднага действия по припознаване на детето, поради което същото е записано с презиме и фамилия от името на майка му.След раздялата им голямото дете останало с него, а малкото с ответницата, която заживяла от есента на 2019г. с родителите си в гр.Разград, като и му отказвала контакти с детето.Веднага след раздялата им предприел постъпки по реда на чл.65 от СК за припознаване на детето Х., но ответницата оспорила припознаването по реда на чл.66 от СК.Предвид изложеното моли да бъде прието за установено по отношение на ответниците ЦВ. Х. Ф. и Х. ЦВ. Ф., че е биологичен баща на детето Х. ЦВ. Ф., да се допусне промяна в акта му за раждане, като се променят имената му от Х. ЦВ. Ф. на Х. Р. Р., да се предостави упражняването на родителските права по отношение на детето на майката ЦВ. Х. Ф. и да се определи режим на лични отношения на детето с бащата, както следва: всяка първа и трета събота и неделя от 9, 00ч. на съботния ден до 19,

00ч. на неделния ден, един месец през лятото, когато не съвпада с платения годишен отпуск на майката, както и всеки втори ден от коледните, новогодишните и великденските празници, както и всеки втори ден от мюсюлманските празници Рамадан байрам и Курбан байрам.

Ответницата ЦВ. Х. Ф. в депозирания писмен отговор по исковата молба оспорва предявения иск и моли да бъде отхвърлен. Твърди, че ищецът не е биологичен баща на детето Х. ЦВ. Ф..

Ответникът Х. ЦВ. Ф. в депозирания писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК чрез назначения му по реда на чл.29, ал.4 от ГПК особен представител поддържа становище, че предявеният иск е допустим. В о.с.з. поддържа становище за неговата основателност.

Дирекция „Социално подпомагане“, гр.Разград в изготвения социален доклад поддържа становище за основателност на предявения иск.

Съдът, след като съобрази събраните по делото доказателства и приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното.

Предявен е иск с пр.осн. чл.66 ал.2 от СК.

Видно от представеното удостоверение за раждане на Х. ЦВ. Ф., съставено въз основа на акт за раждане №0292/14.07.2011г., детето е родено на 07.07.2011г. от майка ЦВ. Х. Ф. и е без установен произход от баща. Между страните не е спорно, а и се установява от представените по делото писмени доказателства/преписка от Община Разград по заявление вх. №119/14.10.2019г./, че на 14.10.2019г. Р.Р. е подал пред длъжностното лице по гражданското състояние при Община Разград по реда на чл.65 от СК лично писмено заявление за припознаване на детето Х. ЦВ. Ф.. Съобщението до Ц.Ф. за извършеното припознаване е получено на 20.11.2019г. и в срока по чл.66, ал.1 от СК същата го е поспорила с писмено заявление по чл.66, ал.1 от СК с вх.№94-00-1306-3 от 11.12.2019г. За оспорването Р.Р. е уведомен от община Разград на 07.01.2020г. Исковата молба е подадена по пощата на 03.04.2020г., т.е. е спазен преклузивният срок по чл.66, ал.2 от СК за предявяване на иска. Оплакването на въззивницата за недопустимост на постановеното първоинстанционно решение поради неуважен отвод за местна

неподсъдност е неоснователно. Възражение за местна неподсъдност на спора не е направено в срока по чл.119, ал.4 от ГПК, т.е. с отговора на исковата молба, но дори и да беше, то видно от представените справки от НБД е, че към датата на депозиране на исковата молба въззивницата е била с регистриран постоянен и настоящ адрес в гр.Разград/считано от 25.09.2019г./, а едва от 08.09.2020г. е с регистриран постоянен и настоящ адрес в гр.Варна, поради което и на осн. чл.120 от ГПК възражението, направено с молба от 14.09.2020г., е неоснователно.

Въззивницата не е оспорвала фактическите твърдения на въззивника, че страните са живеели на семейни начала от 2005г., като от съжителството им през 2005г. е родено детето С. Р. Р.. Не е оспорвала и твърденията му, че страните са преустановили съвместното си съжителство през 2019г. Обстоятелството, че фактическата раздяла между страните е настъпила през 2019г. въззивницата е изложила и пред социалните работници от ДСП-Разград при изготвяне на социалния доклад, депозиран пред първоинстанционния съд, като е посочила, че причината е прекомерна ревност от неговата страна и възникнали проблеми от финансов характер.

Съгласно показанията на св.К.Р.а/първа братовчедка на въззивника/ и св.С.Салиев/чичо на въззивника/, ценени при условията на чл.172 от ГПК, но и като непротиворечащи на останалия събран по делото доказателствен материал, свидетелите живеят в с.Дянково.Р. и Ц. са живеели заедно като семейство 15 години в с.Дянково, като имат от съжителството си две деца - С. на 15 години и Х. на 10 години. Разделили се през 2019г., но до тогава не са се разделяли и не са живели с други хора. Р. работел, Ц. гледала децата, разбирали се добре, децата учили в с.Дянково. Възникнали проблеми след раждането на Х., защото се скарали за името му. Р. и семейството му настоявали да се казва Ерай/те така и го наричат/, а Ц. и семейството ѝ настоявали да се казва Х., защото баща ѝ се казва така. Никой не е казвал, че Р. не е баща на Х.. Родителите на Ц. живеят в Разград.

От заключението на САГЕ от 25.11.2020г., изготвена от в.л.М.Озиолор, се установява, че вероятната дата на зачеване на детето Х. е 07.10.2010г./+-5 дни/.

Ценени в съвкупност показанията на разпитаните свидетели пред

първоинстанционния съд, обясненията на въззивницата при изготвяне на социалния доклад, и заключението на в.л. установяват, че детето Х. е заченато и родено по време на съвместното съжителство на страните, продължило от 2005г. до 2019г. в с.Дянково.Този факт сам по себе си не може да установи безпротиворечиво, че въззивникът е биологичен родител на детето Х..Същевременно обаче показанията на разпитания пред настоящата инстанция свидетел Н.Ф./сестра на въззивницата/ не опровергават показанията на първата група свидетели.Съгласно нейните показания страните са били заедно около 14 години.Живеели са в с.Дянково.В този период са имали и скандали, сестра ѝ си тръгвала с децата, за по 2, 3, 4 дни, но после се връщала отново при Р..Не знае през това време да е имала интимни отношения с други мъже, сестра ѝ не ѝ е споделяла за подобни интимни отношения.Сестра ѝ била потискана от Р., забранил ѝ да работи, опитали да ограничат общуването с родителите ѝ.Имало намеци от Р., че детето е много бяло, русо, не прилича на брат си. Сестра ѝ, с която са доста близки, не е казвала, че Р. не е баща на детето Х..

Доказателството, чрез което може да се проведе пълно и главно доказване на твърдения биологичен произход от въззивника/чийто е и доказателствената тежест за установяването му/ е съдебна ДНК експертиза. Такава е била допусната от първоинстанционния съд, бил е внесен дължимият депозит, въззивникът е дал необходимия биологичен материал, но поради отказ на въззивницата да даде такъв, съответно и за детето Х., експертиза не е изготвена.Поради оплакванията във въззивната жалба на Ц.Ф. и в съответствие с разрешенията, дадени в т.1 и т.3 от ТР №1/2013 от 09.12.2013г. на ОСГТК на ВКС, с оглед защита интересите на малолетния ответник, за които съдът следи служебно, ВАпС е назначил служебно съдебна ДНК експертиза, която да даде заключение по метода на ДНК анализ дали детето Х., родено от майка ЦВ. Х. Ф., произхожда от баща Р. С. Р..Внесен е необходимият депозит от въззивника, но поради отказът на въззивницата да предостави биологичен материал, въпреки двукратно дадената ѝ възможност пред настоящата инстанция, експертиза не е изготвена.Съдът е дал и необходимите указания по чл.161 от ГПК и по чл.333, ал.1 от ГПК.Преценявайки така събраните по делото доказателства, установяващи, че страните са живеели съвместно на семейни начала в с.Дянково в периода

2005г.-2019г., т.е. вкл. и към датата на вероятното зачеване на детето Х. през 2010г., изявленията на въззивницата при изготвяне на социалния доклад, депозиран на 02.10.2020г., това, че не се установи в този период тя да е имала интимни отношения с друг мъж, както и обстоятелството, че въззивницата създава пречки да бъде събрана като доказателства допуснатата от РОС и от настоящата инстанция съдебна ДНК експертиза/без да се установи в производството, че съдействието, което следва да окаже при изготвяне на заключението от вещото лице, е било свързано със сериозна или продължителна опасност за живота или здравето ѝ, съответно и на детето, по см. на чл.331, ал.1 от ГПК/, съдът приема, че е установен фактът, че детето Х., родено от майка ЦВ. Х. Ф., произхожда от баща Р. С. Р..Предявеният иск с пр.осн. чл.66, ал.2 от СК е основателен и следва да бъде уважен.Предвид достигане до идентични правни изводи с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение като правилно в тази му част, следва да бъде потвърдено.

Предвид уважаване на иска, неспорното обстоятелство, че родителите живеят разделено от 2019г. и формулираните искания в исковата молба се дължи произнасяне и относно предоставяне упражняването на родителските права, режима на лични отношения с другия родител и размера на дължимата от същия издръжка.

С оглед възрастта на детето Х. - 10 години и т.к. същото се отглежда от майката, както и предвид искането на бащата в тази насока, на въззивницата следва да бъде предоставено упражняването на родителските права.Размерът на дължимата от бащата месечна издръжка следва да се определи на 200лв., съобразен с неговите възможност/в трудоспособна възраст, с трудова заетост/ и обичайните нужди/изключителни не се твърдят/ на дете на посочената възраст, като този размер е и над минималния такъв, предвиден в чл.142, ал.2 от СК.

Спорен между страните е режимът на лични отношения на детето с бащата. Въззивникът живее и работи в Германия, гр.Бремен от 2020г. и понастоящем, като с него съвместно живее и по-голямото дете на страните С. Р..

Според изготвения пред настоящата инстанция социален доклад от ДСП

гр. Разград Р.Р. притежава жилище с адм.адрес с.Дянково, община Разград, ул.“Дъбрава“№13, представляващо електрифицирана и водоснабдена едноетажна масивна къща, състояща се от дневен тракт с кухня, четири отделни стаи и санитарен възел.Към къщата е налична и пристройка на два етажа.Стаите в къщата са обзаведени функционално с подходящи съвременни мебели, отговарящи на нуждите на семейството, налични са всички видове електрически уреди, необходими за нормалното функциониране на едно домакинство.Жилището се отоплява с печка на твърдо гориво, но е наличен и климатик.Хигиенно-битовите условия са много добри.В градината на къщата има обособен кът за отдих с маса и градински пейки.

От раждането си до навършване на 8 годишна възраст детето Х. е живяло в този дом с двамата си родители, като то познава като свой единствен баща Р.Р..Съгласно чл.125 от СК родителите имат право и задължение да се грижат за физическото, умственото, нравствено и социално развитие на детето, за неговото образование и за личните му имуществени интереси.Освен в случаите, визирани в чл.131 от СК, няма основание да се смята, че контакт между детето и биологичния му родител би бил вреден и не в негов интерес.Не е установено в производството въззивникът да няма родителски капацитет, за да полага грижи за детето Х., както и не се твърди и не се установява той да има поведение, което да застрашава живота, физическото и емоционално му здраве.В тази връзка и настоящата инстанция приема, че включително с оглед възрастта на детето и обстоятелството, че то познава Р.Р. като свой баща, а в периода от когато Р.Р. пребивава в Германия, т.е. от около една година също е общувало с него, макар и не толкова често по телефона и няма данни за влошаване отношенията родител-дете, не е необходимо режимът на лични отношения да се осъществява в присъствието на социален работник.С оглед гореизброените обстоятелства относно възрастта на детето, родителския капацитет и предвид установените битови условия приема, че следва да се определи режим на лични отношения с преспиване, а именно: всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 11, 00ч. в събота с преспиване до 16, 00ч. в неделя; три седмици през лятото, в които майката не ползва платен годишен отпуск, както и всяка година на датата 26 декември, понеделникът от великденските празници и всеки втори ден от мюсюлманските празници Рамазан байрам и Курбан байрам за времето

от 10, 00ч. до 17, 00ч., като детето се взема от бащата и връща от бащата в горепосочените часове в жилището, обитавано от майката и детето.

Предвид несъвпадане изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд решението в частта му относно определения режим на лични отношения следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което се определи горепосочения режим на лични отношения.

Въззивницата претендира разноски за настоящата инстанция, а именно адв.възнаграждение в размер на 600лв. съгласно договор за правна защита и съдействие от 10.06.2021г.Предвид неоснователността на нейната въззивна жалба и основателността на насрещната въззивна жалба, разноски не ѝ се следват.Въззивникът не претендира разноски.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260041/18.12.2020г., постановено по гр.д. №75/20г. по описа на РОС, **в частите му**, с които: **1/** е прието за установено, че Р. С. Р. е биологичен баща на детето Х. ЦВ. Ф., роден на 07.07.2011г. в гр.Разград от майка ЦВ. Х. Ф.; **2/** е допусната промяна в името на детето от Х. ЦВ. Ф. на Х. Р. Р.; **3/** е постановено да се впише промяна в акт за раждане №292/14.07.2011г. на Община Разград, съставен по отношение на детето Х. ЦВ. Ф., като в същия да бъде записан като негов биологичен баща Р. С. Р. и името на детето да бъде записано като Х. Р. Р.; **4/** е предоставено упражняването на родителските права над детето Х. ЦВ. Ф. на майката ЦВ. Х. Ф.; **5/** Р. С. Р. е осъден да заплаща на малолетното дете Х. ЦВ. Ф., действащо чрез своята майка и законен представител ЦВ. Х. Ф., ежемесечна издръжка в размер 200лв., считано от влизане на решението в сила до настъпване на обстоятелства, водещи до изменението или прекратяването ѝ, ведно със законната лихва върху всяка забавена вноска от датата на падежа до окончателното ѝ изплащане.

ОТМЕНЯ решение №260041/18.12.2020г., постановено по гр.д.№75/20г. по

описа на РОС, **в частта му**, с която е определен режим на лични отношения на детето Х. с бащата Р. С. Р. всеки първи и трети петък от месеца от 13ч. до 17ч., в присъствието на социален работник от ДСП гр.Разград, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на детето Х. с бащата Р. С. Р. както следва: всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 11, 00ч. в събота с преспиване до 16, 00ч. в неделя; три седмици през лятото, в които майката не ползва платен годишен отпуск, както и всяка година на датата 26 декември, понеделникът от великденските празници и всеки втори ден от мюсюлманските празници Рамазан байрам и Курбан байрам за времето от 10, 00ч. до 17, 00ч., като детето се взема от бащата и връща от бащата в горепосочените часове в жилището, обитавано от майката и детето.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____